

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 132/2026
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 10. srpna 2026



ŽADATEL: [REDACTED]

Vážený [REDACTED] [REDACTED]

v příloze Vám v návaznosti na Vaši žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zasíláme pět anonymizovaných rozhodnutí.

S pozdravem

Mgr. Bohatá Koldovská Zuzana v.r.
místopředsedkyně soudu



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní Mgr. Ing. Janou Klikovou ve věci

žalobkyně: **Home Credit a.s.**, IČO 26978636
se sídlem Nové sady 996/25, Brno
zastoupená advokátem Mgr. Romanem Pospiechem, LL.M.
se sídlem Nové sady 996/25, Brno

proti
žalované:



o zaplacení 16 110 Kč s příslušenstvím

takto

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 9 999 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně z částky 9 999 Kč za dobu od 13. 12. 2025 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se zamítá co do částky 6 111 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně od 13. 12. 2025 do zaplacení.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 631,26 Kč, k rukám zástupce žalobkyně, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala na žalované zaplacení částky 16 110 Kč s příslušenstvím představovaným úrokem z prodlení. Svůj návrh odůvodnila tím, že žalobkyně (jako věřitel) uzavřela s žalovanou (jako úvěrovaným) dne 9. 6. 2025 dálkovým způsobem smlouvu o úvěru, na základě které žalované poskytla částku 10 000 Kč s tím, že žalovaná úvěr splatí ve lhůtě 24 měsíců ve splátkách

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Jířová.

společně s poplatkem ve výši 330 Kč. Sjednány byly i další služby: expres výplata za poplatek 199 Kč, Bezpečná splátka za poplatek 99 Kč, SMS servis v ceně 196 Kč a prodloužení splatnosti ve výši 990 Kč. Poskytnuté finanční prostředky byly žalované poskytnuty převodem na její účet, žalovaná svůj však závazek nesplnila a uhradila toliko 1 Kč. Žalobkyně tak požaduje, aby jí byla přiznána jistina ve výši 9 999 Kč, poplatek za poskytnutí úvěru ve výši 330 Kč, poplatek za expres výplatu 199 Kč, poplatek za bezpečnou splátku 396 Kč (4 x 99 Kč), poplatek za prodloužení splatnosti 990 Kč, úrok ve výši 1 470 Kč, účelně vynaložené náklady ve výši 1 030 Kč (za upozornění, služby operátorů, systémovou podporu, tj. 3 x 300 Kč + 1 x 130 Kč) a smluvní pokuta 3 x 500 Kč (za prodlení s úhradou jednotlivých splátek). Současně žalobkyně požaduje přiznání zákonného úroku z prodlení z žalované částky od 13. 12. 2025 do zaplacení (částečně kapitalizovaný).

2. Žalovaná se k žalobě nevyjádřila žádným způsobem.
3. Soud ve věci jednal a rozhodl v nepřítomnosti účastníků v souladu s ust. § 101 odst. 3 o.s.ř. Žalobkyně se z jednání prostřednictvím svého zástupce omluvila, žalovaná se k jednání nedostavila bez omluvy.
4. Vzhledem k pasivitě žalované soud vycházel při rozhodování z listin předložených žalobkyní, a to: smlouva o úvěru, sazebník, splátkový kalendář, formulář standardních informací, informační memorandum, výpis proplacení smlouvy, výpis ověřovacího poplatku, výpis čerpání a úhrad, karta klienta, metodika posouzení, splátkový kalendář, předzesplatňovací výzva a zesplatňovací výzva s poštovním podacím archem, předžalobní výzva s podacím lístkem, výpis z účtu č.l. 12.
5. Podle § 2395 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (o.z.), smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky. Podle § 2399 odst. 1 úvěrovaný vrátí úvěrujícímu poskytnuté peněžní prostředky v dohodnuté době, jinak do měsíce ode dne, kdy byl o vrácení požádán.
6. Dle ust. § 86 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru důkladně posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě informací nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených k povaze, délce, výši a rizikovitosti úvěru pro spotřebitele, získaných z relevantních vnitřních nebo vnějších zdrojů, včetně spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Dle ust. § 87 odst. 1 poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Soud k neplatnosti přihlédne i bez návrhu. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.
7. Provedeným dokazováním soud zjistil, že mezi účastníky byla uzavřena distančním způsobem smlouva o úvěru, na základě které žalovaná čerpala jednorázově částku ve výši 10 000 Kč.
8. Pokud jde o zkoumání schopnosti žalované splácet úvěr, žalobkyně tvrdila, že provedla lustraci žalované v systému NRKI, BRKI, SOLUS, evidenci exekucí a insolvenčí, a dále že podrobila žalovanou důslednému credit scoringu (výdajová a příjmová stránka, další závazky apod.), tyto skutečnosti však žádným způsobem nedoložila, na jednání se nedostavila, a tím se připravila o dobrodiní poučení dle ust. § 118a o.s.ř.
9. S ohledem na popsany skutkový stav věci má soud za to, že v daném případě nelze mít za splněnou povinnost žalobkyně řádně (s odbornou péčí) posoudit úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací. Daná povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Jiřnová.

posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr je citovaným zákonem ukládána poskytovateli, a to pod sankcí neplatnosti smlouvy v případě, že tak poskytovatel neučiní. Úvěr má být navíc poskytnut jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že zde nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Tím poskytovatel úvěru plní i svou obecnou povinnost jednat čestně, transparentně a zohlednit práva a zájmy spotřebitele.

10. Na základě provedení dokazování tedy soud uzavřel, že žalobkyně nesplnila svou povinnost stanovenou jí zákonem, posouzení úvěruschopnosti (řádně) neprovedla. Důsledkem toho je absolutní neplatnost dotčené úvěrové smlouvy. Z absolutně neplatné smlouvy nevznikla jejich účastníkům žádná práva a povinnosti a strany si tak byly povinny vrátit, co si na jejich základě vzájemně plnily (srov. ust. § 2993 o. z.). Žalované tak vznikla povinnost vrátit žalobkyni požadovanou částku jistiny ve výši 9 999 Kč (vypočteno jako rozdíl čerpané částky 10 000 Kč a žalobkyní uváděnou úhradou 1 Kč) s úrokem z prodlení, ve zbývajícím rozsahu (úrok z úvěru, smluvní pokuta, poplatky) soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Příslušenství sdílí osud věci hlavní, a proto může být žalobkyni přiznán nárok na úrok z prodlení výhradně z částky jistiny, když v tomto rozsahu byla žaloba důvodná. V prodlení se splněním svého peněžitého dluhu se žalovaná ocitla nejpozději na základě výzvy žalobkyně, a proto soud vyhověl nároku na úrok z prodlení v zákonné výši dané nařízením vlády č. 351/2013 Sb. za požadovanou dobu.
12. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že přiznal žalobkyni, jež byla v řízení úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 631,26 Kč, přičemž tato částka představuje 24,14 % z jejich celkové výše (rozdíl úspěchu v řízení v rozsahu 62,07 % a úspěchu žalované v rozsahu 37,93 %). Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 800 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 14b vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 16 110 Kč sestávající z částky 400 Kč za každý ze tří úkonů právní služby realizovaných před podáním návrhu ve věci včetně tří paušálních náhrad výdajů po 100 Kč dle § 14b odst. 5 písm. a) a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 1 500 Kč ve výši 315 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočce Liberec, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Česká Lípa 27. dubna 2026

Mgr. Ing. Jana Kliková v. r.
samosoudkyně



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem Mgr. Romanem Kotátkem ve věci

žalobce: **COFIDIS, a.s.**, IČO 27179907
sídlem Bucharova 1423/6, 158 00 Praha 5
zastoupený advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

proti
žalované:



o 14 343,43 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 11 843,43 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,5 % p. a. od 31. 1. 2026 do zaplacení, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Ve zbylém rozsahu, to jest pro částku 2 500 Kč, pro úrok ve výši 847,01 Kč a pro úrok z prodlení nad rámec shora přiznaný se žaloba zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci, k rukám advokáta Mgr. Marka Lošana, náhradu nákladů řízení ve výši 3 442,89 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 25. 2. 2026 se žalobce domáhá na žalované zaplacení částky 14 343,43 Kč s příslušenstvím. Žalobu odůvodnil tím, že dne 13. 10. 2024 uzavřel s žalovanou smlouvu o úvěru na základě které poskytl žalované úvěr s úvěrovým rámcem 20 000 Kč. Žalovaná se zavázala vrátit čerpaný úvěr, včetně úroku a poplatků v dohodnutých splátkách. Na svou pohledávku žalovaná,

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Zelenková.

dle tvrzení žalobce, ničeho neuhradila. Žalobce požaduje přiznání částky 14 343,43 Kč, která představuje dlužnou jistinu ve výši 11 843,43 Kč a smluvní poplatek ve výši 2 500 Kč. Dále požaduje částku 847,01 Kč, která představuje smluvní úrok z jistiny. Požaduje rovněž zákonný úrok z prodlení.

2. Žalovaný, ač řádně obeslán, se k jednání nedostavil a soud tedy jednal a rozhodoval v nepřítomnosti žalovaného (§ 101 odst. 3 o.s.ř.).
3. Vzhledem k tomu, že smlouva účastníků byla uzavřena již za účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., aplikoval soud na posouzení dané věci právě ustanovení toho zákoníku. Podle § 2395 o.z., smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky. Podle § 2399 odst.1 úvěrovaný vrátí úvěrujícímu poskytnuté peněžní prostředky v dohodnuté době, jinak do měsíce ode dne, kdy byl o vrácení požádán.
4. Podle § 2 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, spotřebitelským úvěrem je odložená platba, peněžitá zápůjčka, úvěr nebo obdobná finanční služba poskytovaná nebo zprostředkovaná spotřebiteli.
5. Podle § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.
6. Podle § 75 zákona o spotřebitelském úvěru je poskytovatel a zprostředkovatel povinen provozovat svou činnost s odbornou péčí. Podle § 76 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru poskytovatel jedná čestně, transparentně a zohledňuje práva a zájmy spotřebitele.
7. Podle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčecí lhůtě běžící ode dne uzavření smlouvy. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.
8. Podle § 588 o.z., soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. To platí i v případech, že právní jednání zavazuje k plnění od počátku nemožnému.
9. Provedeným dokazováním soud zjistil, že mezi žalovanou a žalobcem byla dne 13. 10. 2024 uzavřena smlouva o spotřebitelském úvěru č. [REDAKCE] na jejímž základě byl žalované poskytnut spotřebitelský úvěr na nákup mobilního telefonu za kupní cenu 15 992 Kč. Žalovaná se zavázala poskytnutý úvěr, včetně poplatku a úroku splatit v dohodnutých splátkách. Žalovaná nezaplatila, podle tvrzení žalobce, ničeho. Soud rovněž konstatoval odstupující dopis a předžalobní upomínku.
10. Pokud jde o zkoumání schopnosti žalované splácet úvěry, tvrdil žalobce v žalobě, že před uzavřením smlouvy o úvěru důkladně posoudil úvěruschopnost žalované, kdy zjistil její příjem ve výši 23 000 Kč. Ke svým tvrzením však nedoložil ničeho. Na ústním jednání konaném dne 20. 5. 2026 byl žalobce soudem poučen podle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., o nutnosti dotvrdit a prokázat zkoumání úvěruschopnosti žalované, před poskytnutím úvěru. Po poučení žalobce doložil pouze listinu nazvanou „Zpráva o posouzení úvěruschopnosti“ z které vyplývá, že žalovaná měla být listrována v centrální evidenci exekucí, byl zjištěn příjem 23 000 Kč měsíčně. Náklady na bydlení byly vyčísleny na částku 2 000 Kč měsíčně a splátky úvěrů ve výši 3 000 Kč

měsíčně. Žádné relevantní listiny však označeny, ani předloženy nebyly. Zejména tedy nebyly nijak doloženy ani ověřovány příjmy, ani podstatné výdaje žalované.

11. S ohledem na popsany skutkový stav věci má soud za to, že v daném případě nelze mít za splněnou povinnost žalobce řádně (s odbornou péčí) posoudit úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací, resp. v daném případě i z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Daná povinnost posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr je citovaným zákonem ukládána poskytovateli, a to pod sankcí neplatnosti smlouvy v případě, že tak poskytovatel neučiní. Úvěr má být navíc poskytnut jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že zde nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Tím poskytovatel úvěru plní i svou obecnou povinnost jednat čestně, transparentně a zohlednit práva a zájmy spotřebitele. To žalobce nesplnil a tomu odpovídá i výsledek.
12. Zákonem stanovenou neplatnost smlouvy, k níž v důsledku daného porušení dochází, je přitom nutno chápat jako absolutní, k níž musí soud přihlídnout již z úřední povinnosti. Uvedené chápání důsledku dotčeného porušení povinnosti poskytovatele vyplývá z podstaty a rozdílnosti institutu neplatnosti relativní na straně jedné a absolutní na straně druhé. V souladu s ustanovením § 586 odst. 1 o. z. (v němž jsou upraveny následky relativní neplatnosti) je-li neplatnost právního jednání stanovena na ochranu zájmu určité osoby, může vznést námitku neplatnosti jen tato osoba. Podle odst. 2 citovaného ustanovení nenamítne-li oprávněná osoba neplatnost právního jednání, považuje se právní jednání za platné. Naproti tomu podle ustanovení § 588 věty první o. z. (v němž jsou upraveny důsledky absolutní neplatnosti) soud přihlídně i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek.
13. V případě dotčeného porušení povinnosti posouzení úvěruschopnosti spotřebitele není neplatnost za těchto okolností uzavřené úvěrové smlouvy stanovena jen na ochranu úvěru neschopného spotřebitele, ale také společnosti jako celku, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i věřitele, v jehož zájmu bezesporu je, aby byl úvěr řádně splácen, aby tohoto byl zavázaný spotřebitel schopen. Řádné splnění povinnosti odborného posouzení úvěruschopnosti spotřebitele tak chrání i pozici samotných věřitelů, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018).
14. Veřejnoprávní souvislosti porušení povinnosti poskytovatele úvěru dostatečně zjišťovat poměry spotřebitele (kdy se poskytovatel dopouští správního deliktu, pokud nepostupuje s odbornou péčí) byly nedávno připomenuty i v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 4129/18. V uvedeném nálezu dokonce Ústavní soud při zdůrazněném významu a důležitosti předmětné povinnosti poskytovatele zabývat se úvěruschopností spotřebitele dospěl k závěru, že obecné soudy by měly poskytovatele úvěrů vést k přesvědčivému zkoumání toho, zda (budoucí) dlužník nebude mít zjevný problém svůj úvěr splatit.
15. Soud má tedy s ohledem na vše shora uvedené za to, že v § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru stanovenou neplatnost smlouvy jakožto důsledek porušení povinnosti poskytovatele (řádne a s odbornou péčí) posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr je nutno vykládat za použití § 588 o. z. jako neplatnost absolutní, když dané porušení povinnosti poskytovatele odporuje zákonu a současně (zejména pro uvedené širší možné dopady porušení této povinnosti) zjevně narušuje veřejný pořádek. Soud je proto povinen zabývat se uvedenou otázkou i bez návrhu žalovaného spotřebitele.

16. V dané věci, jak bylo popsáno výše, žalobce svou povinnost posoudit úvěruschopnost žalované řádně nesplnil. Jak bylo soudem zjištěno žalobce si od žalované vyžádal pouze informace týkající se jejích příjmů a výdajů, které však nebyly nijak ověřovány a dokladovány. Současně nebyly nijak blíže zjišťovány a ověřovány podstatné výdaje žalované. Součástí odborné péče poskytovatele úvěru je však i taková obezřetnost, která jej vede k nespolehání se jen na údaje tvrzené žadatelem o úvěr, ale i k prověření (požadavku na doložení) těchto tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, čj. 1 As 30/2015-39). Pouhé doplnění čísel do formuláře žalobce k hodnocení žadatele, aniž je zřejmé, na základě čeho, a jak byly tyto údaje získány, nelze považovat za zákonem vyžadované posouzení s odbornou péčí na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací.
17. Obezřetnost a důslednost žalobce při daném posuzování pak byla na místě i vzhledem k nereálným údajům uvedeným ze strany žalované, byť současně prohlásila, že jsou „pravdivé a úplné.“ Výdaj určený na bydlení ani rámcově neodpovídá obvyklým výdajům na bydlení v České republice, a přesto nebyl nijak prověřován. V hodnocení klienta bylo uvedeno, že náklady bydlení činí 2 000 Kč. Přitom právě obvyklé náklady na bydlení (zahrnující nájem, náklady na elektřinu, vodu, plyn a další poplatky, hrazené zpravidla formou inkasa), popř. příspěvky na tyto náklady hrazené spolu žijící osobou, lze doložit poměrně snadno. Žalobce si tedy vystačil jen s velmi nepravděpodobnými tvrzeními, aniž by si tato tvrzení blíže ověřil, ač tak udělat mohl a měl, např. výpisy z bankovního účtu, nájemní smlouvou apod. Zároveň soud postrádá ověření tvrzení žalované o příjmech ve výši 23 000 Kč, kdy ani tyto tvrzené příjmy nebyly žalobce nijak ověřovány.
18. Lze tedy uzavřít, že žalobce nesplnil svou povinnost stanovenou mu zákonem, posouzení úvěruschopnosti řádně neprovedl, neboť toto posouzení proběhlo víceméně formálně, bez náležitých a dostatečných podkladů, s cílem pouze vykázat údaje, které měly (při zběžném a povrchním pohledu) nasvědčovat tomu, že úvěruschopnost spotřebitele zkoumána (s kladným výsledkem) byla. Důsledkem tohoto postupu a nesplnění zákonné povinnosti je absolutní neplatnost dotčené smlouvy. Z absolutně neplatné smlouvy nevznikla jejich účastníkům žádná práva a povinnosti a oba si tak byli povinni vrátit, co si na jejich základě vzájemně plnili (§ 2993 o. z.). Žalované tak vznikla povinnost vrátit žalobci částku ve výši 11 843,43 Kč, k jejímuž zaplacení soud žalovanou zavázal a ve zbývajícím rozsahu, žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. Příslušenství sdílí osud věci hlavní, a proto může být žalobci přiznán nárok na úrok z prodlení výhradně z částky 11 843,43 Kč, když v tomto rozsahu byla žaloba důvodná. V prodlení se splněním svého peněžitého dluhu se žalovaná ocitla dne 31. 1. 2026, neboť podle výzvy žalobce ze dne 23. 1. 2026 byla povinna dluh zaplatit nejpozději do 30. 1. 2026. Od 31.1.2026 je žalovaná v prodlení a počínaje tímto dnem až do zaplacení má žalobce právo na úrok z prodlení v zákonné výši dané nařízením vlády č. 351/2013 Sb. (11, 5 %).
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o.s.ř. žalobce byl ve sporu úspěšný z 83 % (částka 11 843,43 Kč) a žalovaná z 17 % (částka 3 347,01 Kč). Poměr žalobce z úspěchu a neúspěchu ve sporu tak činí 66 % z celkových nákladů řízení. Ty byly stanoveny na částku 5 216,50 Kč a představují odměnu za 3 úkony právní služby po 400 Kč a jeden úkon po 1 700 Kč (§ 7 a 14b odst.1, vyhlášky č. 177/1996 Sb.), 3x režijní paušál po 100 Kč a jeden po 450 Kč (§ 13 odst.3 a § 14b odst.3, citované vyhlášky). Byla přiznána rovněž náhrada za DPH 21 %, tj. částka 766,50 Kč a soudní poplatek ve výši 800 Kč. Poměrná část nákladů činí tak 3 442,89 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec prostřednictvím zdejšího soudu, a to ve trojím vyhotovení.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.)

Česká Lípa 29. června 2026

Mgr. Roman Kot'átko v. r.
samosoudce



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Fedorko ve věci

žalobkyně: **ESSOX, s.r.o.**, IČO 26764652
sídlem F. A. Gerstnera 52, 370 01 České Budějovice
zastoupená advokátem Mgr. Janem Ševčíkem
sídlem Na Královně 862, 156 00 Praha 5 - Zbraslav

proti
žalovanému:



o zaplacení 1 254,66 Kč s příslušenstvím
rozsudkem pro zmeškání

takto:

Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni částku 1 254,66 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 1 254,66 Kč od 11. 3. 2025 do zaplacení a k rukám právního zástupce žalobkyně náhradu nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se po žalovaném domáhala zaplacení celkové částky 1 254,66 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že právní předchůdce žalovaného s ní uzavřel smlouvu o úvěru. Právnímu předchůdci žalovaného byl poskytnut úvěr, který byl vyčerpán, ve smluveném termínu ale nebyl splacen.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Zářecká.

2. Jednání ve věci bylo nařízeno na den 2. 4. 2026 a žalovaný byl k tomuto jednání obeslán doručenkou do vlastních rukou. Žalovaný se k jednání nedostavil, a soud proto postupoval dle § 101 odst. 3 o.s.ř. a projednal věc v nepřítomnosti žalovaného, který byl poučen o následcích nedostavení se k jednání. Žalobkyně navrhla soudu vydání rozsudku pro zmeškání ve smyslu § 153b odst. 1 o.s.ř. Soud v dané věci dospěl k názoru, že jsou naplněny veškeré zákonné náležitosti k vydání rozsudku pro zmeškání. Soud vzal skutková tvrzení obsažená v žalobě za nesporná a rozhodl rozsudkem pro zmeškání ve smyslu §153b odst. 1 o.s.ř tak, že zcela vyhověl návrhu žalobkyně a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 1 254,66 Kč. Z tvrzení uvedených v žalobě vyplývá nárok uplatněný žalobkyní ve smyslu ust. § 2395 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a dle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru.
3. O nákladech řízení rozhodl soud podle §142 odst. 1 o.s.ř. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení ve výši 1 500 Kč.
4. Náklady před snížením činí 6 698 Kč a tvoří je soudní poplatek 400 Kč, odměna za právní zastoupení 1 900 Kč dle ust. § 14b a § 6 odst. 1, § 7 bod 3, § 11 odst. 1,2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále „AT“), 3 úkony právní služby po 300 Kč: převzetí věci, sepsí výzvy, sepsí žaloby; jeden úkon po 1 000 Kč: účast u jednání. Dále soud přiznal náhradu za 3 x režijní paušál po 100 Kč a jednou po 450 Kč dle § 14b odst. 6 AT, celkem 750 Kč. Dle ust. § 13 odst. 5 AT se náklady skládají také z náhrady cestovních výdajů ve výši 1 655 Kč (za cestu ze sídla právního zástupce do sídla soudu a zpět při délce cesty 210 km, průměrné spotřebě paliva vozidla právního zástupce ve výši 5,7 l paliva na 100 km, dle § 4 vyhlášky č. 475/2024 Sb., ceně paliva 34,70 Kč/l a dle § 1 písm. b) vyhlášky cestovní náhrady ve výši 5,90 Kč za 1 km) a náhrady za promeškaný čas ve výši 900 Kč za 6 započatých půlhodin po 150 Kč dle § 14 odst. 3 AT. Náhrada 21 % DPH, již je advokát povinen ve smyslu § 137 odst. 3 o. s. ř. z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, činí 1 093 Kč.
5. Podle § 150 o.s.ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítně-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.
6. K rozhodování o aplikaci tohoto ustanovení lze odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, např. v nálezu ze dne 19. 4. 2012, sp.zn. I. ÚS 42/11, Ústavní soud uvedl: „ustanovení § 150 OSŘ nelze považovat za předpis, který by zakládal zcela volnou diskreci soudu (ve smyslu libovůle), nýbrž jde o ustanovení, podle něhož je soud povinen konkrétně zkoumat, zda ve věci neexistují zvláštní okolnosti, k nimž je třeba při stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení výjimečně přihlídnout. V posuzovaném případě odvolací soud rozhodl o použití § 150 OSŘ, aniž by se jakýmkoli způsobem zabýval konkrétními okolnostmi případu. Nijak nezjišťoval, jaké jsou poměry účastníků řízení, nezabýval se výší nákladů řízení a ani nezvažil důsledky možného dopadu přiznání či naopak nepřiznání náhrad nákladů řízení u konkrétních účastníků sporu.“ Podle nálezu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. I. ÚS 613/18, stěžovateli nemohou být přičítány k tíži náklady řízení, jejichž vznik nemohl v době své nezletilosti ovlivnit. V dnes projednávané věci jde o pohledávku po zemřelém otci nezletilého žalovaného. Žalovaného zastupovala jeho zákonná zástupkyně, matka, která nereagovala na výzvy žalobkyně a zůstala nečinná i v řízení před soudem. Její nečinnost je ale způsobila nepřiměřeně zatížit majetkovou sféru nezletilého žalovaného, který na (ne)jednání své matky neměl žádný vliv. Majetkové poměry nezletilého zjistil soud z dědictvého řízení, po svém otci nezískal majetek větší hodnoty. Nezletilý s ohledem na svůj věk není dosud ani výdělečně činný. Naopak u žalobkyně má soud za to, že s ohledem na její majetkové poměry jako obchodní korporace s nadnárodním vlastníkem snížení odměny nebude mít výrazný negativní vliv. Je žalována částka okolo 1 000 Kč, náklady jsou přitom více než pětinasobné (případně více než osminásobné, pokud se neaplikuje § 14b AT), v poměru k žalované částce tedy ve vysokém nepoměru. V popsané situaci tak soud shledal okolnosti zvláštního zřetele hodné, pro něž bylo třeba snížit náhradu nákladů.

Poučení:

U odvolání proti rozsudku pro zmeškání jsou odvolacím důvodem jen vady uvedené v § 205 odst. 2 písmeno a) o.s.ř. (tj. že nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepříslušný soud prvního stupně, rozhodnutí soudu prvního stupně vydal vyloučený soudce nebo soud prvního stupně byl nesprávně obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát), a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání (§ 153b o.s.ř.). V takovém případě a rovněž proti výroku o nákladech řízení a o lhůtě k plnění je možno podat odvolání do 15 dnů od doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci prostřednictvím zdejšího soudu, a to ve trojím vyhotovení.

Zmešká-li žalovaný z omluvitelných důvodů první jednání ve věci, při němž byl vynesен rozsudek pro zmeškání, soud na návrh žalovaného tento rozsudek usnesením zruší a nařídí jednání. Takový návrh může účastník podat nejpozději do dne právní moci rozsudku pro zmeškání.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

Česká Lípa 2. dubna 2026

Mgr. Martin Fedorko v. r.
samosoudce



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl soudkyně Mgr. Ing. Ivanou Šmakalovou ve věci

žalobkyně: **Bohemia Faktoring, a.s.**, IČO 27242617
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1 - Malá Strana
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Karlem Goláněm, Ph.D.
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1 - Malá Strana

proti
žalované: [REDACTED]

o zaplacení 12 766,02 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 12 766,02 Kč s úrokem z prodlení kapitalizovaným za období do 1. 12. 2025 částkou 155,81 Kč, s úrokem kapitalizovaným za období do 1. 12. 2025 částkou 1 112,16 Kč, s úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně z částky 9 954,02 Kč od 2. 12. 2025 do zaplacení a s úrokem ve výši 11,5 % ročně z částky 9 954,02 Kč od 2. 12. 2025 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 2 615 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

Účastníci řízení na základě výzvy soudu souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Soud proto ve věci postupoval podle ustanovení § 115a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“), dle kterého k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Jiňová.

důkazů a účastníci se práva účasti na projednávání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasí.

Předmětem tohoto řízení je uplatněný nárok žalobkyně vůči žalované ve výši žalované částky s příslušenstvím z titulu smlouvy o úvěru čerpaném prostřednictvím kreditní karty. Na žalobkyni byla pohledávka vůči žalované postoupena smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 25. 11. 2025. Žalovaná uzavřela s právním předchůdcem žalobkyně dne 25. 1. 2025 smlouvu o úvěru čerpaném prostřednictvím kreditní karty, na základě níž byl poskytnut úvěr ve výši 10 000 Kč, jež se zavázala zaplatit ve splátkách v souladu se smluvním ujednáním včetně sjednaného příslušenství. Vzhledem k tomu, že žalovaná neplnila své povinnosti ze smlouvy, zejména nesplácela úvěr dohodnutým způsobem, došlo právním předchůdcem žalobkyně k odstoupení od shora uvedené smlouvy a zesplatnění pohledávky. Ke dni vyčíslení tvoří dluh žalované 9 954,02 Kč na jistině, 1 112 Kč na obchodním úroku, 155,81 Kč na kapitalizovaném úroku z prodlení a 2 812 Kč na poplatcích.

Z hlediska skutkového stavu věci soud zjistil, že mezi žalovanou a právním předchůdcem žalobkyně skutečně došlo k uzavření shora specifikované smlouvy, na základě níž vyčerpala žalovaná shora uvedenou částku, neplnila své povinnosti ze smlouvy, nehradila stanovené měsíční splátky, a protože spolu s uzavřením smlouvy přistoupila mj. i k všobecným obchodním podmínkám právního předchůdce žalobkyně a sazebníku, je povinna uhradit žalobkyni vzniklý dluh včetně veškerého příslušenství tak, jak je podrobně rozepsáno shora.

Při právní kvalifikaci vycházel soud zejména z ustanovení § 2395 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění (dále jen „o. z.“), podle něhož se smlouvou o úvěru zavazuje věřitel, že na požádání dlužníku poskytne v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a dlužník se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky. Závěrem soud dodává, že smlouva o úvěru je smlouvou konsenzuální, což znamená, že není závislá na bezprostředním plnění dlužníkem. Z toho důvodu bylo na žalované, aby při prokázání vzniku smluvního vztahu tvrdila a také prokazovala, kdy a jak dlužné částky vyrovnala. Není již proto třeba dále při totální pasivitě žalované verifikovat, zda, kdy a příp. jakou částku tento uhradila.

Nárok žalobkyně na zaplacení zákonného úroku z prodlení je odvozen ustanovením § 1970 o. z.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobkyni, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 2 615 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 800 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 14b vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 12 766,02 Kč sestávající z částky 400 Kč za každý ze tří úkonů právní služby realizovaných před podáním návrhu ve věci včetně tří paušálních náhrad výdajů po 100 Kč dle § 14b odst. 5 písm. a) a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 1 500 Kč ve výši 315 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Česká Lípa 24. června 2026

Mgr. Ing. Ivana Šmakalová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Jíňová.



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Kračmarem ve věci

žalobkyně: **COOL CREDIT, s.r.o.**, IČO 02112621
sídlem Václavské náměstí 841/3, Nové Město, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Sylvií Mílerovou, Ph.D.
sídlem Vápencová 253/6, 147 00 Praha

proti
žalovanému:



o zaplacení 31 145 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 15 000 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Co do požadavku žalobkyně na zaplacení částky 16 145 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 24 000 Kč od 9. 9. 2024 do zaplacení ve výši 12,75 % ročně se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se v řízení domáhala po žalovaném zaplacení shora specifikovaných částek spolu s příslušenstvím. Uplatněný nárok odůvodnila tím, že se žalovaným uzavřela dne 2. 7. 2024 prostřednictvím webové stránky www.coolcredit.cz smlouvu o zápůjčce, na jejímž základě zaslala žalovanému téhož dne na účet č. [REDACTED] peněžní prostředky ve výši 15 000 Kč, které se žalovaný zavázal spolu s poplatkem ve výši 9 000 Kč vrátit

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Čálková.

žalobkyni formou tří měsíčních splátek do 8. 9. 2024. Před uzavřením smlouvy o zápůjčce si žalobkyně vyžádala od žalovaného informace o jeho rodinných, pracovních, příjmových nebo výdajových poměrech, které ověřila dokumenty vyžádanými od žalovaného. Na jejich základě pak žalobkyně vyhodnotila, že žalovaný je úvěruschopný. Žalovaný však na svůj dluh ze smlouvy o zápůjčce ničeho neuhradil. Žalovaná částka představovala jistinu spolu s poplatkem ve výši 24 000 Kč, náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 2 000 Kč a smluvní pokutu ve výši 5 145 Kč.

2. Žalovaný se k uplatněným nárokům nikterak nevyjádřil.
3. Soud věc projednal na jednání konaném dne 31. 3. 2026. Žalobkyně se z tohoto jednání řádně a včas omluvila, o odročení jednání nepožádala, žalovaný se bez omluvy nedostavil a ani včas z důležitého důvodu nepožádal o odročení jednání. Soud za této situace postupoval podle § 101 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v účinném znění (dále jen „o. s. ř.“), a věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti účastníků, vycházel přitom z obsahu spisu a z provedených důkazů.
4. Provedeným dokazováním soud učinil níže popsaná – pro rozhodnutí ve věci samé významná – dílčí skutková zjištění, která odpovídají i skutkovému závěru.
5. Soud zjistil, že dne 2. 7. 2024 v 15:40 hod. žalovaný elektronicky (PIN kódem) podepsal smlouvu o zápůjčce (dále jen „úvěrová smlouva“), na jejímž základě žalobkyně poskytla žalovanému téhož dne na bankovní účet č. [REDACTED] uvedený v úvěrové smlouvě, finanční prostředky ve výši 15 000 Kč. Žalovaný se přitom smluvně zavázal vrátit žalobkyni částku 24 000 Kč, a to formou tří splátek po 8 000 Kč. RPSN činila 1 689 % (k tomu viz úvěrová smlouva a výpis z běžného účtu v elektronickém spisu CEPR).
6. S ohledem na níže uvedené právní posouzení pak soud z ostatních provedených důkazů (založených v elektronickém spisu CEPR) nezjistil pro rozhodnutí ve věci již nic podstatného.
7. Po právní stránce soud věc posoudil podle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném ke dni uzavření úvěrové smlouvy (dále jen „ZoSÚ“), a podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném k témuž dni (dále jen „o. z.“).
8. Podle § 2395 o. z. smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.
9. Podle § 2 odst. 1 ZoSÚ spotřebitelským úvěrem je odložená platba, peněžitá zápůjčka, úvěr nebo obdobná finanční služba poskytovaná nebo zprostředkovaná spotřebiteli.
10. Podle § 75 ZoSÚ poskytovatel a zprostředkovatel je povinen provozovat svou činnost s odbornou péčí.
11. Podle § 86 ZoSÚ poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru důkladně posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě informací nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených k povaze, délce, výši a rizikovitosti úvěru pro spotřebitele, získaných z relevantních vnitřních nebo vnějších zdrojů, včetně spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet (odst. 1). Poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje schopnost spotřebitele plnit povinnosti sjednané ve smlouvě, zejména splácet sjednané splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů a dalších údajů o finanční a ekonomické situaci spotřebitele, jako

- jsou údaje o jeho majetku a závazcích a o způsobu plnění dosavadních dluhů. Hodnotu majetku přitom zohledňuje tehdy, jestliže ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoli pravidelnými splátkami, nebo jestliže z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelský úvěr bez ohledu na své příjmy (*odst. 2*).
12. Podle § 87 odst. 1 ZoSÚ poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Soud k neplatnosti přihlédne i bez návrhu. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.
 13. Soud poté, co zjištěný skutkový stav posoudil podle shora citovaných zákonných ustanovení, dospěl k právnímu závěru, že žalobkyně a žalovaný v postavení spotřebitele (§ 419 o. z.) uzavřeli smlouvu o úvěru ve smyslu § 2395 o. z., která byla zároveň smlouvou o spotřebitelském úvěru (§ 2 odst. 1 ZoSÚ). Soud se tedy nejprve zabýval otázkou, zda žalobkyně jako poskytovatel spotřebitelského úvěru před uzavřením úvěrové smlouvy řádně prověřila a posoudila úvěruschopnost žalovaného, tzn., zda žalobkyně prověřila objektivní schopnost žalovaného (zejména porovnáním jeho běžných příjmů a výdajů) splnit povinnost ke splacení úvěru, a to s tím výsledkem, že zde o této schopnosti žalovaného nejsou žádné důvodné pochybnosti (§ 86 odst. 1 a 2 ZoSÚ).
 14. Žalobkyně k prokázání toho, že prověřovala a posuzovala úvěruschopnost žalovaného, neoznačila (a ani nepředložila) žádné relevantní důkazní návrhy. Soud tak byl připraven žalobkyni náležitě poučit při jednání podle § 118a odst. 3 o. s. ř. a upozornit ji, že neprokáže-li, že úvěruschopnost žalovaného před uzavřením úvěrové smlouvy prověřovala a posoudila, bude ve sporu úspěšná pouze částečně. Žalobkyně však svou neúčastí při jednání takové poučení znemožnila.
 15. Soud tedy uzavřel, že žalobkyně neunesla břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, zda vůbec a případně jakým konkrétním způsobem byla úvěruschopnost žalovaného před uzavřením úvěrové smlouvy prověřována a posouzena, v důsledku čehož soud úvěrovou smlouvu posoudil jako absolutně neplatnou (§ 87 odst. 1 ZoSÚ ve spojení s § 588 o. z.).
 16. To má za následek, že žalobkyně má vůči žalovanému jako smluvní straně, která úvěrovou smlouvu se žalobkyní uzavřela a které žalobkyně spotřebitelský úvěr poskytla, právo pouze na vrácení poskytnuté jistiny spotřebitelského úvěru (§ 87 odst. 1 ZoSÚ za podpůrného užití § 2993 o. z.). Vzhledem k tomu, že soud zjistil, že žalovaný na základě úvěrové smlouvy čerpal částku 15 000 Kč, na dluh z této smlouvy však ničeho neuhradil, soud žalobě vyhověl co do částky 15 000 Kč. O lhůtě k plnění pak soud rozhodl podle § 160 odst. 1 o. s. ř.
 17. Jde-li o zbylé nároky žalobkyně, ty soud posoudil jako nedůvodné a žalobu v této části zamítl. Pro absolutní neplatnost úvěrové smlouvy nemohlo žalobkyni vzniknout právo na zaplacení smluvního poplatku, smluvně sjednaných nákladů spojených s upomínáním žalovaného a ani právo na smluvní pokutu, jakož jí nevzniklo ani právo na zaplacení zákonného úroku z prodlení. V tomto ohledu soud odkazuje na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2022, sp. zn. 33 Cdo 3675/2021, podle nichž teprve tímto rozsudkem byla žalovanému stanovena lhůta splatnosti poskytnuté jistiny úvěru, v důsledku čehož se žalovaný dosud nemohl ocitnout v prodlení.
 18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl, a to v souladu s § 151 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnějším žalovanému dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě.

Nebude-li uložená povinnost splněna žalovaným dobrovolně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na nařízení soudního výkonu rozhodnutí nebo návrhem na nařízení exekuce.

Česká Lípa 31. března 2026

Mgr. Jiří Kračmar v. r.
samosoudce